

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně společnosti **SPAR Česká obchodní společnost, s.r.o.**, se sídlem v Praze 10, Náкупní 389/1, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem v Brně, Květná 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. října 2012, čj. BL925-3/92/9/2012-SŘ, takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Hradci Králové (dále jen „správní orgán“), ve věci uložení pokuty ve výši 30 000 Kč, nákladů laboratorního rozboru ve výši 350 Kč a nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Poukázala přitom na zjevnou účelovost argumentace žalovaného, která dle jejího názoru byla naprosto nedostatečná, nepřesvědčivá a vzájemně rozporná, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Namítala, že již prvoinstanční orgán se dopustil celé řady procesních pochybení. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Vrchního soudu.

Procesní pochybení spatřovala již v okamžiku, kdy bylo řízení zahájeno a to dne 11. 5. 2012, kdy prvoinstanční orgán neujasnil dobu spáchání správního deliktu. Takové oznámení musí dle žalobkyně obsahovat popis skutku, dále uvedení místa, času a způsobu spáchání a popř. dalších skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Odkázala přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, a ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009-66. Uvedla dále, že výrok oznámení o zahájení správního řízení i výrok napadeného rozhodnutí sice obsahují časové údaje, ty však neoznačují dobu spáchání správního deliktu, ale den, kdy byl správní delikt zjištěn.

Pokud podle oznámení o zahájení správního řízení se žalobkyně měla dopustit správního deliktu tím, že dne 21. 11. 2011 uváděla ve své provozovně do oběhu 18 ks vína, pak bylo dle žalobkyně nutno uvést, ve kterém časovém období. Správní delikt nemohl být zjištěn dne 21. 11. 2011 i z důvodu toho, že tento den byl správním orgánem odebrán vzorek vína k senzorickému hodnocení a tudíž ani sám správní orgán nemohl mít tento den zjištěn jím tvrzený skutkový stav. Přitom přesné uvedení doby spáchání správního deliktu je třeba uvést i z důvodu, aby se mohl správní orgán vypořádat s námitkou, že došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Časové vymezení skutku tak schází a tuto vadu nelze v žádném případě odstranit. Rovněž tak schází přesné místní vymezení skutku, neboť správní orgán hodnotí množství vína předmětné šarže na všech provozovnách žalobkyně v množství 5 040 ks, nikoliv množství zjištěné, či případně množství dodané na danou provozovnu. Z toho dovodila, že skutek nebyl vymezen časově, místem a ani co do způsobu spáchání.

Uvedla, že v okamžiku zahájení správního řízení musí být nade vší pochybnost jasné, z jakých skutků je účastník podezřelý, takže musí být přesně označeny skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti správního stíhání. Uvedené skutečnosti považoval za povinné i s ohledem na ust. čl. 6 odst. 3 písm. c/ Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva. V zahájení správního řízení však dle žalobkyně zcela absentují skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání v případě skutku, který jí je kladen za vinu. Přitom v daném případě bylo třeba najisto postavit, za jaké konkrétní jednání je žalobkyně postižena a to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. dalších skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. V daném případě správní orgán v zahájení řízení vymezil skutek místem provozovny Pardubice, časem 21. 11. 2011 a konstatováním, že žalobkyně uvedla do oběhu vína, která nebyl vhodní k lidské spotřebě v množství 18 ks, kdy správní orgán hodnotil celkové množství vína dodaného do centrálního skladu. Dle protokolu o odběru vzorků sám správní orgán deklaroval, že bylo do oběhu dodáno 18 ks lahví.

Správní orgán tedy nemohl identifikovat jím deklarovaný skutek u vína v množství 5 040 ks.

Další procesní vadu spatřovala žalobkyně v postupu žalovaného, který potvrdil nesprávné poučení žalobkyně dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán předčasně poučil žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vynesení rozhodnutí již v listině označené jako zahájení správního řízení a nikoliv před vynesením rozhodnutí. Tím dal správní orgán najevo, že nectí zásadu presumpce nevinu. Tento postup považovala žalobkyně za rozporný s čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Dalšího pochybení se dopustil dle žalobkyně správní orgán při provádění důkazů listinami, čímž porušil zásadu materiální pravdy. Navíc namítala, že o provádění důkazů nebyla v souladu s ust. § 51 odst. 2 a § 4 správního řádu vůbec uvědoměna. Odkázala přitom na rozsudek Krajského soud v Brně sp. zn. 29 Ca 227/2007 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, čj. 7 As 72/2009-66. Dle jejího názoru byla porušena procení práva účastníka řízení, když protokoly o kontrole pořízené v rámci řízení o kontrole je nutno při dokazování v rámci řízení o správním deliktu posuzovat jako jakékoliv jiné listiny a postupovat v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu. To souvisí s obecnou zásadou správního trestání, aby osobami provádějícími kontrolu nebyly tytéž osoby, které následně o sankci rozhodují. Upozornila rovněž na ústavní principy, z nichž je zřejmé, že v každé situaci je správní orgán povinen postupovat v souladu se zákony.

Uložení pokuty dle zákona o potravinách v případě produktu vína – žalobkyně namítla, že dle ust. § 37 odst. 1 písm. b/ zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „zákon o vinohradnictví“) je věcně příslušným orgánem dozoru „inspekce, pokud jde o vinařství“, která rozhoduje o správních deliktech dle ust. § 39 tohoto zákona. Žalobkyně z toho důvodu považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

K bodu 12. žalobkyně namítá účelovost tvrzení žalovaného k aplikaci zákona o vinohradnictví ve vztahu pouze k vinařským produktům, jejichž celý proces proběhl na území České republiky, vzhledem k tomu, že žalobkyně uváděla na trh víno, jehož zemí původu je Slovensko. Argumentace žalovaného zcela odporuje ust. § 1 uvedeného zákona a dále faktu, že žalobkyně není v postavení provozovatele potravinářského podniku podle čl. 3 bodu 3 nařízení č. 178/2002, ale v postavení maloobchodníka dle čl. 3 bodu 7 tohoto nařízení. Dále žalobkyně konstatovala, že „jako účelovou lze považovat rovněž argumentaci žalovaného ohledně senzorického hodnocení vína, kdy za stavu, kdy jím tvrzená vada vína se odvíjí od celkového množství obsahu kyselin je zcela absurdní, aby prvoinstanční orgán za tohoto stavu při prováděném analytickém rozboru tento atribut nehodnotil, aby tak zjistil zcela jednoznačně skutkový stav a dále za stavu, kdy je povinností správního orgánu při provádění analytického rozboru tento atribut hodnotit, viz. čl. 26 nařízení Komise č. 607/2009“.

K bodu 13., 14., 15. a 16 žalobkyně namítla, že správní orgán ani žalovaný nemohli přihlédnout při určení výše pokuty k závažnosti správního deliktu, způsobu spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Konstatovala, že v daném případě řádné zdůvodnění postupu správního orgánu absentuje. Uvede-li správní orgán, že k nějaké okolnosti přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, ji přiřadil, stává se takové tvrzení neurčitým a v důsledku toho i nepřezkoumatelným.

Žalobkyně odkázala na čl. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 40 odst. 5 a 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy upravující procesní požadavky při ukládání sankcí za čín. V daném případě však výše uložené sankce, jakož i její zdůvodnění, svědčí o tom, že správní orgán zneužil meze správního uvážení. Ze strany žalobkyně nemohlo dle jejího názoru dojít ke spáchání správního deliktu za stavu, kdy správní orgán vycházel jednak ze zcela nedostatečně zjištěného stavu a jednak svá tvrzení neprokázal.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán postupoval ve správním řízení v souladu s platnou právní úpravou i soudní judikaturou. Z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že jasně oddělil řízení o kontrole podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“) a správní řízení dle správního řádu zahájené dne 14. 5. 2012, jehož výstupem bylo uložení pokuty. Veškeré informace získal správní orgán při výkonu své působnosti, v rámci níž byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti.

Uvedl, že v daném případě došlo ze strany žalobkyně k porušení obecných požadavků potravinového práva na bezpečnost potravin uváděných na trh a žalovaný tak byl přesvědčen o správnosti aplikace nařízení č. 178/2002 jako tzv. obecného potravinového práva. Porušením jednotlivých ustanovení citovaného nařízení dochází k naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“) a sankce ve správním řízení je ukládána rovněž podle tohoto zákona. Námitku o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti oznámení o zahájení správního řízení i prvoinstančního rozhodnutí tak žalovaný považoval za nedůvodnou.

Žalovaný konstatoval, že podkladem pro vydání správního rozhodnutí je protokol ze dne 20. 12. 2011 včetně podkladů, na něž odkazuje, dále nabývací doklad na víno – faktura č. 40110146 ze dne 1. 9. 2011 dokládající dodávku vína VELTLÍNSKÉ ZELENÉ od dodavatele VINOCOM CZ, s.r.o., a emailová korespondence ze dne 22. 12. 2011 zasláná žalobkyní na inspektorát v Hradci Králové.

Dále žalovaný uvedl, že předběžné právní posouzení tak, jak jej uvedl správní orgán ve svém oznámení o zahájení správního řízení dne 14. 5. 2012, neznamená porušení zásady presumpce neviný namítané žalobkyní. Námitku žalobkyně, že z oznámení není seznatelné, jaké konkrétní listiny budou sloužit jako podklady

k vydání rozhodnutí, nepovažoval za pravdivou. Dle jeho názoru z ničeho nevyplývá, že veškeré podklady pro rozhodnutí musí nutně existovat již před zahájením správního řízení.

K odvolací námitce směřující proti provádění důkazů žalovaný uvedl, že protokol o kontrole č. P 129-60458/11 a další kontrolní materiály tvořící jeho přílohu, jsou podklady ve smyslu skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu, nikoliv listiny ve smyslu ust. § 53 odst. 6 této právní úpravy, proto je správní orgán správně neposuzoval a neprováděl jako listinné důkazy. Vzhledem k tomu, že správní orgán správní spis o žádné nové důkazy nedoplnil, s podklady obsaženými ve správním spise účastníka řádně seznámil, žádné nejasnosti ve vztahu k jednání žalobkyně, které jí je kladeno za vinu, z obsahu správního spisu nevyplývají, nebyl dle žalovaného žádný důvod žalobkyni známé podklady rozhodnutí duplicitně procesně opakovat.

Žalovaný souhlasil s žalobkyní, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu je jejím procesním právem. O něm byla žalobkyně poučena v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 5. 2012. Tento postup byl dle žalovaného v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243.

Žalovaný tak měl zato, že v projednávaném případě byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednalo se o řízení z moci úřední, v němž byla žalobkyni uložena povinnost, proto bylo dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu povinností správního orgánu i bez jejího návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící v její prospěch i neprospěch. Správní orgán tyto procesní povinnosti splnil. O listinách, které vzal za podklady řízení, informoval nad rámec svých povinností žalobkyni již při zahájení správního řízení a rovněž ji poučil o jejich právech dle ust. § 36 odst. 1 a 3 správního řádu, tedy navrhopvat důkazy a vyjadřovat se k podkladům řízení. Možnost spojit oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem vyplývá z ust. § 46 odst. 3 správního řádu. Dále žalovaný uvedl, že protokoly o kontrolách, které vznikly při výkonu kontrolní pravomoci správního orgánu, není dle žalovaného nutno provádět ve správním řízení jako důkazy ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu.

K namítanému porušení obecných zásad správního trestání žalovaný uvedl, že k takovému porušení nedošlo. Kontroly v provozovně žalobkyně ve dnech 21. 11. 2011 a 20. 12. 2011 provedl inspektor správce daně, rozbor vzorku vína proběhl v odboru zkušební laboratoře inspektorátu SZPI v Brně, přičemž protokol o zkoušce i posudek D057-60458/11/A01 jsou řádně podepsány. Podklady pro vydání rozhodnutí pak připravoval právník inspektorátu správního orgánu. O uložení pokuty následně rozhodoval správní orgán osobou jeho ředitelky. O sankci tudíž rozhodovala zcela jiná osoba, než ta, která prováděla kontrolu.

Dále žalovaný konstatoval, že oznámení o zahájení správního řízení obsahuje všechny náležitosti požadované ust. § 46 odst. 1 správního řádu. Žalobkyní zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 34/2006-73 se dle žalovaného týká rozhodnutí správního orgánu, nikoli oznámení o

zahájení správního řízení. Žalovaný souhlasil s tím, že i v zahájení správního řízení je nutné popsat skutek tak, aby nevzbuzoval pochybnosti o jeho totožnosti. Uvedl k tomu, že z oznámení o zahájení řízení bylo zřejmé kdy, kde a jakým způsobem se skutek stal, dále vyjmenovává podezření ve vztahu k tomu, jaká ustanovení právních předpisů byla porušena a o jaké povinnosti bude v řízení jednáno. Byly rovněž vyjmenovány podklady pro zahájení správního řízení. Žalovanému nebylo jasné, jakým způsobem mohl správní orgán porušit judikát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 126/2002, dle něhož trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu, jako trestání za trestné činy.

Za nepravdivé označil žalovaný tvrzení žalobkyně, že jí nebylo umožněno realizovat její právo vyjádřit se k podkladům řízení. Žalobkyně již v oznámení o zahájení řízení byla v souladu s ust. § 36 odst. 1 a 3 správního řádu poučena o svém právu navrhnout důkazy a vyjádřit své stanovisko po celou dobu řízení. Žalobkyně tuto možnost nevyužila.

Rovněž tak žalovaný nepřisvědčil názoru žalobkyně, že správní orgán neuvedl, jaké konkrétní listiny považuje za podklady k řízení. Tyto podklady byly v oznámení o zahájení řízení vyjmenovány, a to navzdory tomu, že správnímu orgánu tato povinnost není ničím uložena. Žalobkyni tak nebyla upřena práva daná jí Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod.

K odkazu žalobkyně na ust. § 27 odst. 4 písm. a/ zákona o vinohradnictví žalovaný uvedl, že danou právní kvalifikaci lze bez dalšího aplikovat pouze na ty vinařské produkty, jejichž celý proces výroby proběhl na území České republiky. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci se jednalo o víno, jehož původ byl ve Slovenské republice, aplikace tohoto předpisu není v daném případě možná.

K námitce nepřezkoumatelnosti uložené sankce žalovaný uvedl, že správní orgán se ve svém rozhodnutí podrobně na str. 3 a 4 zabýval odůvodněním toho, proč byla pokuta ve výši 30 000 Kč uložena. Správní orgán dostal všem požadavkům daným mu ust. § 50 odst. 3 druhé věty správního řádu.

Žalovaný zdůraznil, že jako orgán dozoru postupuje ve své činnosti v souladu s čl. 1 a 2 Ústavy ČR. Jeho postup neodporuje rovněž čl. 40 odst. 5 a 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práva a svobod.

Dále žalovaný zdůraznil, že při uložení pokuty postupoval správní orgán v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008-133, dle něhož uložená pokuta nemůže mít likvidační charakter.

K námitce zneužití mezí správního uvážení a tím způsobené nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že ukládání pokut za správní delikty a rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení. Výše uložené pokuty, tj. při spodní hranici zakotvené zákonem, byla stanovena v rámci zákonem

vymezené sazby a správním orgánem řádně odůvodněna. Žalobkyně správnímu orgánu vytýkala, že skutek nebyl vymezen co do prokazatelného množství vína a zjištěného skutkového stavu i k uvedenému dni 21. 11. 2011. Upozornila rovněž, že výsledek rozboru vína byl vyhotoven 9. 12. 2011 a skutek tak nemohl být spáchán dne 21. 11. 2011 a dospěl k závěru, že vymezení skutku zcela schází, čímž se cítila být zkrácena ve svých právech na obhajobu. K tomu žalovaný uvedl, že rozbor předmětného vzorku byl proveden akreditovanou laboratoří. Protokol o zkoušce i posudek, oba z data 9. 12. 2011, jsou součástí kontrolních materiálů. Bylo v nich konstatováno, že „Ve fázi rozvoje vady, která byla zjištěna během provedení senzoričského hodnocení, lze konstatovat, že toto víno bylo zcela znehodnoceno a nebylo vhodné k lidské spotřebě. Senzoričské vlastnosti vína byly natolik změněny, že došlo k úplnému potlačení charakteru vína vyrobeného z hroznů vinné révy. Výskyt této vady svědčí o tom, že během výroby a dalšího uvádění vína do oběhu nebyly dodrženy základní hygienické, enologické a technologické postupy.“ Z toho žalovaný dovodil, že se v daném případě skutečně jednalo o vadu vína nikoli o žalobkyní naznačovanou speciální metodu předpokládanou právními předpisy. Dále uvedl, že pokud v daném případě, kdy byla prováděna běžná kontrola vín v tržní síti, byl proveden laboratorní rozbor výrobku, aniž by byla zjištěna hodnota celkové kyselosti vína, nedošlo tím ze strany orgánu dozoru k porušení čl. 26 nařízení č. 607/2009, jak mylně žalobkyně uvedla. Argument žalobkyně, že celkový obsah kyselin je u jiných vzorků standardně analyzován, se dle žalovaného nezakládá na pravdě. Dále žalovaný uvedl, že pokud měla žalobkyně pochybnosti ohledně výsledku rozboru, mohla využít buď rozbor duplikátních vzorků nebo podat námitky proti obsahu protokolu o kontrole ze dne 20. 12. 2011, v němž byla příslušná kontrolní zjištění zachycena, což však neučinila. K námitce týkající se nedostatečné identifikace skutku v zahájení řízení žalovaný uvedl, že jak v oznámení o zahájení řízení ze dne 11. 5. 2012, tak v samotném rozhodnutí o pokutě ze dne 1. 6. 2012, je spáchaný skutek vymezen dostatečným způsobem. V oznámení o zahájení řízení bylo konstatováno, že žalobkyně uváděla do oběhu 18 ks z celkového množství 5 040 ks tohoto vína. Současně bylo konstatováno, že žalobkyně doložila stažení vína ze všech provozoven v množství 1 821 ks. Z toho vyplývá, že přímo ke spotřebitelům se dostalo 3 219 ks tohoto vína. Žalovaný uvedl, že v oznámení o zahájení řízení a v samotném rozhodnutí o stanovení pokuty jsou jednoznačně určeny doba i místo spáchání správního deliktu, když je uvedeno, že žalobkyně uváděla do oběhu předmětné víno v provozovně v Pardubicích dne 21. 11. 2011. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 8/2005-66, z něhož dovodil, že požadavek popisu skutku je třeba naplnit alespoň v míře zobecnění. Současně poukázal i na rozsudek Krajského soudu v Brně, čj. 30 Ca 17/2008-37, dle něhož „zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníckým osobám nemožným. Proto soud považuje za dostatečné vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností, tj. ke dni provedené kontroly“. Dále žalovaný k možnému zániku odpovědnosti za správní delikt uvedl, že kontrola byla provedena den 21. 11. 2011 a k tomuto datu byl spáchán správní delikt. Správní řízení bylo zahájeno dne 14. 5. 2011, takže u zjištěného protiprávního jednání nemohlo dojít k zániku odpovědnosti

za správní delikt, jelikož neuplynul ani 1 rok ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl (§ 17i odst. 3 zákona o potravinách).

K otázce stanovení výše pokuty žalovaný uvedl, že k vyvinění v případě žalobkyně nedošlo, neboť bylo v jejich možnostech posoudit senzorické vlastnosti vína a žalobkyně neprokázala žádnou aktivní činnost nezbytnou ke zproštění své objektivní odpovědnosti. K otázce následků správního deliktu žalovaný uvedl, že v důsledku spáchaného správního deliktu nevznikl žádný prokázaný škodlivý následek na zdraví spotřebitele. K tíži žalobkyně bylo přičteno možné ekonomické poškození spotřebitele, který očekával, že koupí a získá výrobek odpovídající požadavkům potravinového práva. Žalovaný vyslovil souhlas s názorem správního orgánu, který závažnost správního deliktu spáchaného žalobkyní vyhodnotil jako středně vysokou. Přihlédl přitom k velkému množství předmětného vína nevhodného k lidské spotřebě představující 5 040 ks dodaného v rámci celé prodejní sítě žalobkyně. Jednalo se o víno šarže č. L-134, přičemž v souladu s ust. § 2 písm. t/ zákona o potravinách se šarží rozumí množství druhově totožných jednotek, které byly vyrobeny za stejných podmínek. Při úvaze, zda je celkové množství 5 040 ks potravin velké množství, správní orgán uvážil, že se jedná o potraviny, které spotřebitelé nakupují v jednotlivých množstvích a tím, že se jednalo o tisíce kusů, jsou protiprávním jednáním dotčeny až tisíce spotřebitelů. Správní orgán přitom poukázal na to, že sankce ve výši 30 000 Kč se nachází ve spodní hranici zákonné sazby a představuje 0,06 % částky, která mohla být za daný správní delikt jako pokuta uložena a je přiměřená zjištěnému porušení právních povinností. Žalovaný k tomu uvedl, že s ohledem na charakter daného případu považuje vyměřenou částku za minimální výši pro to, aby mohla být naplněna jak její preventivní funkce, tak její funkce represivní a je možno ji považovat spíše za nízkou a benevolentní, nicméně žalovaný vázaný zásadou *reformatio in peius* ji nemůže měnit k horšímu.

Žalovaný uvedl, že v daném případě nebylo možné uložení pokuty upustit, neboť do oběhu byla uváděna potravina, kterou vzhledem ke zjištěným vadám nebylo možné považovat za bezpečnou. V souladu s ust. § 17i odst. 6 zákona o potravinách může orgán dozoru od uložení pokuty upustit v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinností a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se tvrzeními uvedenými v žalobním návrhu již zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí. V podrobnostech proto odkázal na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Dále uvedl, že dle jeho názoru oznámení o zahájení řízení obsahovalo zákonné obligatorní náležitosti, včetně dostatečně určité popsaného předmětu řízení. Skutek byl popsán takovým způsobem, který při srovnání s popisem skutku ve výroku rozhodnutí nevzbuzuje pochybnost o jeho totožnosti tak, že tento skutek nelze zaměnit s jiným. Upozornil dále, že žalobkyně po celou dobu správního řízení nevyužila svého práva navrhopat důkazy a vyjádřit svá stanoviska, nevyjádřila se ani k oznámení o zahájení správního řízení. Konstatoval, že kontrolní materiály považuje za podklady ve smyslu

skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti dle § 50 odst. 1 správního řádu, nikoliv za listiny ve smyslu § 53 odst. 6 téhož zákona, má tedy za to, že je nebylo nutno provádět jako listinné důkazy a tyto podklady, které byly žalobkyni známy, duplicitně procesně opakovat. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že ze strany žalobkyně došlo k porušení obecných požadavků na bezpečnost potravin. V úvahu je nutné vzít také fakt, že žalobkyně uváděla na trh výrobek, jehož zemí původu je Slovensko a z toho důvodu orgán dozoru neaplikoval ustanovení zákona o víně a především ustanovení jeho prováděcí vyhlášky a postupoval podle nařízení Evropské unie jako přímo použitelného evropského právního předpisu. Byl rovněž názoru, že v prvoinstančním rozhodnutí byla hodnocena všechna zákonem stanovená kritéria pro určení výše pokuty, přičemž je jednoznačně seznatelné, které zvažované skutečnosti byly posouzeny v neprospěch žalobkyně a co naopak bylo posouzeno v její prospěch.

Při nařízeném jednání pověřený pracovník žalovaného uvedl, že žaloba kopíruje v převážné míře odvolací námitky. K těm se žalovaný vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, na vyslovené závěry odkázal.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že při kontrole provedené v provozovně žalobkyně v Pardubicích byly odebrány správním orgánem vzorky dvou druhů potravin. Vzorek vína bílého suchého VELTLÍNSKÉ ZELENÉ, víno ze Slovenska, vyhověl po rozboru vzorku zkušební laboratoří právním předpisům ve znacích vzhled, oxid siřičitý, celkový skutečný obsah alkoholu, obsah cukru, kyselina benzoová a kyselina sorbová. Víno však nevyhovělo senzorickým požadavkům, neboť jeho vůně a chuť byly po nežádoucích biologických procesech. Uvedená kontrolní zjištění zachytil správní orgán v dokladu o kontrole ze dne 21. 11. 2011 č. D057-60458/11 a protokole ze dne 20. 12. 2011, č. P129-60458/11. Jejich součástí byl i protokol o odběru vzorku. Současně žalovaný vydal opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Součástí správního spisu tvoří i posudek D057-60458/11/A01, dle něhož daná potravina je považována za nevhodnou k lidské spotřebě a to z důvodu kažení.

Dále ze správního spisu vyplynulo, že oznámením ze dne 11. 5. 2012 zahájil správní orgán správní řízení. V něm žalobkyni seznámil s kontrolními zjištěními a odkázal přitom na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva. Důvodem pro zahájení správního řízení byla dle správního orgánu skutečnost, že žalobkyně uváděla do oběhu dne 21. 11. 2011 ve své provozovně v Pardubicích 18 ks z celkového množství 5 040 ks vína VELTLÍNSKÉ ZELENÉ, po 1 l, šarže L-134, které nebylo vhodné k lidské spotřebě z důvodu kažení. Tím byla dle správního orgánu naplněna skutková podstata správního deliktu uvedená v ust. § 17 písm. a/ zákona o potravinách, za což může být dle ust. § 17 odst. 3 téže právní úpravy uložena pokuta

ve výši 50 mil. Kč. Správní orgán dále žalobkyni ve smyslu ust. § 46 odst. 1 správního řádu poučil, že na základě dosud zjištěných skutečností uvedených ve shora zmiňovaných podkladech je dostatečně odůvodněno možné naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Žalobkyně byla dále upozorněna, že jako účastník řízení má v souladu s ust. § 36 odst. 1 a 3 správního řádu právo navrhopvat důkazy a vyjádřit své stanovisko po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Následně dle 1. 6. 2012 vydal správní orgán rozhodnutí o pokutě ve výši 30 000 Kč s odkazem na ust. § 17 odst. 3 písm. c/ zákona o potravinách.

Z dalších podkladů ve správním spise založených, konkrétně daňového dokladu č. 40110146, krajský soud zjistil, že žalobkyně obdržela od dodavatele, společnosti VINOCOM CZ, s.r.o., se sídlem v Brně, 5 040 ks vína šarže L-134, VELTLÍNSKÉ ZELENÉ, 1l, a to k datu 1. 9. 2011.

Naznačený skutkový stav hodnotil krajský soud z pohledu ust. § 17 odst. 2 písm. a/ zákona o potravinách, dle něhož se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny. Soud přitom považuje za nepochybné, že z jednání žalobkyně vyplynulo, že k datu 1. 9. 2011 nakoupila od dodavatele VINOCOM CZ suché bílé víno VELTLÍNSKÉ ZELENÉ, šarže L-134, v celkovém počtu 5 040 ks. Část zboží pak distribuovala do své provozovny v Pardubicích. Na tomto místě pak kontrolní správní orgán zjistil na základě odběru vzorků z celkového množství 18 ks litrového vína nabízeného do oběhu, že daná potravina není vhodná k lidské spotřebě z důvodu kažení. Krajský soud pak ve shodě s žalovaným konstatuje, že tato skutečnost byla nepochybným důvodem pro zahájení správního řízení, které následně vyústilo ve vydání rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 30 000 Kč.

Žalobkyně v podané žalobě namítá jednotlivá procesní pochybení učiněná především správním orgánem v prvoinstančním rozhodnutí. S těmito námitkami se krajský soud neztotožnil.

Žalobkyně spatřovala pochybení správního orgánu již v okamžiku zahájení správního řízení, tedy k datu 11. 5. 2012, kdy dle jejího názoru správní orgán neujasnil dobu spáchání správního deliktu, popis skutku, uvedení místa, času a způsobu jeho spáchání tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Oznámení sice obsahuje časové údaje, avšak ty neoznačují dobu spáchání správního deliktu. S touto námitkou se krajský soud neztotožnil. Jak již bylo shora konstatováno, správní orgán žalobkyni oznámil, že „uváděla do oběhu dne 21. 11. 2011 ve své provozovně v Pardubicích 18 ks z celkového množství 5 040 ks vína VELTLÍNSKÉ ZELENÉ, po 1 l, šarže L-134, které nebylo vhodné k lidské spotřebě z důvodu kažení“. Z daného sdělení je místo, čas a způsob spáchání správního deliktu zřejmý, neboť je uvedeno, že žalobkyně uváděla do oběhu víno v počtu 18 ks z celkového množství 5 040 ks, nevhodné k lidské spotřebě, ve své provozovně v Pardubicích. Je

tak zřejmé a v souladu s ustálenou soudní judikaturou, že časové období spáchání správního deliktu bylo vymezeno ke dni zjištění porušení povinnosti, tedy k datu provedení daňové kontroly. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vědom si tohoto judikovaného právního názoru, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, čj. 30 Ca 17/2008-37, který uvedený závěr odůvodnil tím, že zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu by mohlo učinit ukládání sankcí právníkům osobám nemožným. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje. Rovněž tak místem spáchání správního deliktu se stala provozovna, v níž byla kontrola správním orgánem prováděna.

Žalobkyně měla dále zato, že musí být nade vší pochybnost jasné, z jakých skutků je účastník podezřelý, takže musí být přesně označeny skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti správního stíhání. K tomu krajský soud uvádí, že v oznámení o zahájení řízení bylo žalobkyni sděleno nedodržení zákazu dodávek potravin, které nesplňují požadavky na bezpečnost na trhu. Informace obsažená v oznámení, dle níž žalobkyně uvedla ve své provozovně v Pardubicích do oběhu bílé víno VELTLÍNSKÉ ZELENÉ v množství 18 ks, z celkového dodaného množství 5 040 Kč, pak odpovídala skutkovému zjištění. Dále ze spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně správnímu orgánu na jeho dotaz dne 22. 12. 2011 sdělila, že celkem jí bylo dodáno 5 040 l vína šarže L-134, z toho do provozovny v Pardubicích bylo oddáno celkem 126 l tohoto vína. Tuto skutečnost doložila příjmovými doklady a fakturou. Správní orgán tedy jednoznačně vymezil místo spáchání skutku s tím, že na tomto místě bylo dáno do oběhu celkem 18 ks litrového vína. Sama žalobkyně však uvedla, že celkové dodávky tohoto vína činila 5 040 ks a svoje tvrzení doložila i příslušnými účetními doklady. Bylo tak zřejmé, a to vzhledem k identifikaci dodaného zboží na základě šarže, že porušení zákazu dodávky zboží do oběhu se týkalo celkové množství dodaného zboží. Lze rovněž konstatovat, že oznámení o zahájení řízení obsahovalo zákonné obligatorní náležitosti, včetně popsání předmětu řízení.

Další procesní vadu spatřovala žalobkyně v postupu žalovaného, který potvrdil nesprávné poučení dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán předčasně žalobkyni poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vynesení rozhodnutí a to již v listině nazvané jako zahájení správního řízení nikoliv před vynesením rozhodnutí, čímž došlo dle jejího názoru k porušení zásady presumpce nevin. K tomu krajský soud ze správního řízení dohledal, že správní orgán zjistil pochybení na straně žalobkyně na základě šetření dne 21. 11. 2011. O tomto zjištění vyhotovil doklad o kontrole č. D057-60458/11 a následně k datu 20. 12. 2011 vyhotovil protokol č. P129-60458/11. S oběma písemnostmi byla žalobkyně nepochybně seznámena. Následně jí bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 11. 5. 2012, které vyústilo v rozhodnutí o uložení pokuty. Ze správního řízení nevyplývalo, že by při vydání rozhodnutí vycházel správní orgán ještě z jiných podkladů. Pokud by tato situace nastala, bylo by samozřejmě namístě aplikovat ust. § 36 odst. 3 správního řádu, dle něhož by měla být účastníkovi řízení dána možnost se k těmto případným podkladům vyjádřit. Pokud tedy správní orgán poučil žalobkyni již

při samotném oznámení o zahájení řízení a dále již žádné podklady neshromažďoval, dostal tak požadavkům ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce, dle níž správní orgán a potažmo žalovaný porušili zásadu materiální pravdy. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na danou věc nelze aplikovat ust. § 53 správního řádu, které upravuje důkaz listinou. Je zřejmé, že se jedná o listiny potřebné k provedení důkazů, které jsou buď v držení někoho jiného a tomu je pak uložena povinnost tuto listinu předložit, nebo listiny vydané soudy nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Je tedy zřejmé, že mezi tyto listiny nelze řadit protokoly pořízené v rámci daného správního řízení. Lze se tak přiklonit k názoru žalovaného, že nebyl žádný důvod žalobkyni známé podklady rozhodnutí duplicitně procesně opakovat.

Dále krajský soud konstatuje, že pokuta byla žalobkyni uložena ve smyslu ust. § 17 odst. 2 písm. a/ zákona o potravinách, na základě něhož se provozovatel potravinářského podniku dopustil správního deliktu tím, že poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny. Došlo tak k naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle ust. § 17 odst. 2 písm. a/ zákona o potravinách. Státní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem vykonává dle ust. § 14 zákona o potravinách Státní zemědělská a potravinářská inspekce.

Dle žalobkyně žalovaný jen účelově tvrdil, že zákon o vinohradnictví lze aplikovat pouze k vinařským produktům, jejichž celý proces proběhl na území České republiky. V daném případě se však jednalo o víno ze Slovenska. K tomu krajský soud konstatuje, že se s názorem žalovaného ztotožňuje, neboť daný zákon o vinohradnictví lze skutečně aplikovat pouze na vinařské produkty, jejichž výrobní proces proběhl na území České republiky.

K otázce výše uložené pokuty krajský soud uvádí, že na ni žalovaný podrobně a přezkoumatelným způsobem reagoval na str. 22 až 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nelze tedy v žádném případě souhlasit s žalobní námitkou, že zdůvodnění postupu správního orgánu v tomto případě absentuje. Hodnocení i závěry žalovaného na sebe logicky navazují a krajský soud tak v postupu správního orgánu ani v jeho odůvodnění prezentovaném v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady.

Lze tak uzavřít, že postup správního orgánu i žalovaného odpovídal požadavkům české i evropské legislativy.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání soudu sdělil, že náklady řízení neúčtuje.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 20. března 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu